

чисты Българе. Главна-та столица на Самуила была въ *Охридъ*, старъ Юстинианъ; а втора-та столица ся-находила въ *Прѣспъ*, близо при *Охридъ*. Въ *Охридъ* были цареви-ти дворецъ; тамъ въ царскъ-тъ хазнѣ стоали вѣнци-ти, накупчени съ бесцѣнны камене, златотъканы-ты дрѣхы, пары-ты и злато-то и сребро-то. *)

Шестъ години (989—995) нито Българе-ти, нито Византийци-ти захващали едни сряшто другы голѣмы работы. Въ това врѣмя Самуилъ ималъ работъ на западъ. Той наумилъ да преземе пристаниште-то на Адриатическо море и да подчини Сръбско. „Въ това врѣмя, казва единъ лѣтописецъ, ся-повдигналъ отъ Българе-ты нѣкой-си Самуилъ, който станалъ царъ и ся-билъ много съ Гръциты и гы испѣдилъ отъ всечкѣ Българинъ, и доклѣ той былъ живъ Гръци-ти несмѣли да му излѣзатъ насрѣштъ. Той отишълъ въ Далмацинъ съ тяжкѣ войскѣ и налѣтѣлъ на Сръбие-ты. Въ нѣколко боеве призелъ не само Подгорие и Которскый заливъ (сег. Черна Гора съ околны-ты крайнины), нѣ и Требинскъ-тъ странъ. Сѣште така припознали власть-тъ на българскый царъ и Босна и Раса.

Напрѣдни-ти българскы царе, Борисъ, Симеонъ, Петръ, на врѣмя-то на бескрайны-ты крамолы съ Византийскъ-тъ дръжавъ, всеакога гядали, както знаемъ, да ослободятъ Българскъ-тъ цркъвъ отъ влияние-то и власть-тъ на Византинъ, та затова много пѣти влизали въ сношение съ

*) Казвать, отпослѣ, кога трайна-та война исчерпила българско-то сокровиште, пакъ нашли оште до 3,000 окы злато.